

စာအုပ်နှင့် စာရေးဆရာ - Min Ko Aung

ဆေးသိဒ္ဓါ

(လုံချန်)

(Chapter 421 - 435)

စာစဉ် - ၂၉

Chapter (421)

နောက်ထပ်ရည်မှန်းချက်

လုံချန် အလျှင်အမြန်ပြေးသွားသည်။ချူယောင်သည် သစ်သားနွယ်များဖြင့် လီချီကို တင်းကျပ်စွာ ရစ်နှောင်ထားကာစွမ်းအင်များထည့်သွင်းပေးနေသည်။ယဲ့ထင်းချုံနှင့်အခြားသူများက လီချီ၏ ဘေးတွင် စောင့်နေကြ၏။ဆောင်မင်းယွမ်မှာ ရှိုက်ကာ ငိုနေသည်။လီချီနှင့်သူသည် ညီရင်းအကိုသမ္မုချစ်ခင်ကြသူများဖြစ်သဖြင့် ထိုမြင်ကွင်းက သူ၏နှလုံးသားကို ဓားဖြင့် စိုက်နေသလို ခံစားရသည်။

ထိုအချိန်တွင် လီချီ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ချူယောင်၏ စွမ်းအင်များကို စုပ်ယူနိုင်ခြင်းမရှိတော့ပဲ ဆက်တိုက် ယိုစီးထွက်နေသည်။လီချီကား ချူယောင်၏ စွမ်းအင်ကြောင့် အသက်ငွေ့ငွေ့မျှသာ ကျန်တော့သည်။

"လုံချန်.. ဆ.ဆရာ ကျုပ်..ကျုပ် ဆရာ့ကိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ"

လီချီ၏ မျက်နှာက စက္ကူဖြူတစ်ချပ်လို ဖြူရော်နေသည်။သူသည် လုံချန်ကို ကြည့်၍ အားတင်းပြုံးလိုက်၏။

"လုံချန်.. ကျွန်မ..."

ချူယောင်သည် လီချီကို သေမင်း၏ ခံတွင်းမှ ဆွဲထုတ်ရန် မတတ်နိုင်တော့ချေ။သူမတို့ ခြေတစ်လှမ်းနောက်ကျခဲ့ချေပြီ။

"ဝမ်းမနဲကျနဲ့နော်.. ကျုပ်ပျော်တယ် သိလား.. ကျုပ်.. ကျုပ် ဆရာ့ကို ပြန်တွေ့ရပြန်ပြီ.. ပြီးတော့ ဆရာတို့လည်းအဆင် ပြေ..ပြေကြတယ်နော်"

"လီချီ မင်းရဲ့ ညီအကိုတွေကို မထားရစ်ခဲ့ပါနဲ့ကွာ" ဆောင်မင်းယွမ်က ဟီးကနဲ ငိုချလိုက်သည်။

"မင်းတို့ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ကြနဲ့ လီချီမသေပါဘူး"

လုံချန် က သက်ပြင်းရှိက်၍ ကျောက်စိမ်းရောင်တောက်လျှက်ရှိသော ဆေးရည်တစ်စက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

တောစောင့်နတ်မင်း သူ့ကို ပေးခဲ့သော ဆေးရည်မှ နောက်ဆုံးကျန်ရစ်သော တစ်စက်ဖြစ်၏။ ထိုဆေးရည်ကား အလွန်ထူးဆန်း၏။ သေကာနီးနီး လူတစ်ယောက်ဖြစ်စေ ငေါက်ကနဲ ပြန်ထလာအောင် စွမ်းပေသည်။

လီချီ ပါးစပ်အတွင်းသို့ ဆေးစက်ကလေးချပေးလိုက်၏။ ဆေးဝင်သည်နှင့် လီချီသည် ချက်ချင်း သတိမေ့သွားရာလူတိုင်း ထခုန်လိုက်မိကြသည်။

"အသက်ဓာတ် ပြန်ဝင်လာပြီ" ချူယောင်က ပြောသည်။ ပြန်နိုးထလာသော အသက်ဓာတ်ကို ချူယောင်က ပထမဦးဆုံးသတိထားမိသည်။ ယခုအခါတွင် လီချီ၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ သူမ ဖြည့်တင်းပေးလျှက်ရှိသော စွမ်းအင်များ မှာယိုစီးထွက်ကုန်ကြခြင်းမရှိတော့ပေ။

လုံချန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွမ်းဝေခင်၏ အလောင်းကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ကျွမ်းဝေခင်ကား သေဆုံးလျှက်ရှိပေပြီ။

"အကိုကျွမ်းက ကျုပ်ကိုကယ်ရင်းနဲ့ သေသွားခဲ့ရတယ်... ကျုပ် ဒီရန်ကြွေးကို သေတောင်မမေ့ဘူး"

စကားအလွန်ပြောခဲ့သည့် ယွဲ့ဇူဖုန်း၏ လေသံက အဖျားဆွတ်တုန်ယင်နေ၏။

"ပထမဦးဆုံး ကျုပ်က ကိစ္စတစ်ခုကို အတည်ပြုချင်တယ်"

လုံချန်က ရွေးချယ်ခံတစ်ယောက်၏ ပါးကို ဖြောင်းကနဲ ချလိုက်၏။ ယင်း

က လူတစ်ယောက်၏ နာကျင်မှုဖြစ်စေသည့်အကြောကို ယာယီ ပိတ်သွားစေသည်။

"လုံချန် ကျုပ်ကို လွှတ်ပါ .. ကျုပ်.. ကျုပ်ကိုသနားပါ.. ကျုပ်မခံနိုင်တော့ဘူး"

ထိုရွေးချယ်ခံက ကြောက်လန့်တကြားတောင်းပန်သည်။ဤကဲ့သို့သော နာကျင်မှုမျိုးကို သူ၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် တစ်ကြိမ်မျှ မခံစားဖူးခဲ့ပေ။ ထိုမျှ နာကျင်ခြင်းက လူတစ်ယောက်ကို သေဆုံးသွားနိုင်၏။ယင်းသည် လူတစ်ယောက် ခံနိုင်သည့် အကန့်အသတ်ကို ပင် ကျော်လွန်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်၏ နာကျင်မှုသည် ခံနိုင်သည့် အကန့်အသတ်ကို ရောက်ရှိလျှင် ခန္ဓာကိုယ်သည် အလိုအလျှောက်တုံ့ပြန်မှုဖြင့် ထိုလူကို သတိမေ့အောင် ပြုလုပ်လိုက်မည်ဖြစ်သည်။သို့သော် လုံချန်ကား မည်သည့် ပညာအသုံးပြုထားခြင်းကို မသိရချေ။အလွန်အင်မတန်နာကျင်လွန်းသော်လည်း သတိမေ့နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

အသက်ပင်မရှင်ချင်လောက်အောင်နာကျင်မှု ဆိုသည်မှာ ဘာကိုဆိုလိုသည်ဆိုခြင်းကို ယခုတော့ သူတို့ကောင်းစွာနားလည်ခဲ့ချေပြီ။

"ပြောစမ်း..မင်းတို့ကိုဘယ်သူ ခိုင်းတာလည်း" လုံချန်ကမေးသည်။

"ကျုပ်ပြောရင်.. ကျုပ်တို့ကိုလွှတ်ပေးမှာလား" ရွေးချယ်ခံ၏ မျက်လုံးများက မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အရောင်လက်ကနဲဖြစ်သွားသည်။

လုံချန်က ပါးတစ်ချက် ဖြောင်းကနဲ ပိတ်ချကာ..

"မင်းမှာမေးခွန်း ထုတ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး"

ထိုသို့ ပါးတစ်ချက်ရိုက်လိုက်ပြီးနောက် ရွေးချယ်ခံ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တွန့်လိမ်လာ၏။မျက်လုံးများက မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ ပေါက်ထွက်တော့မတတ်

ဖြစ်လာ၏။နာကျင်မှုကို နောက်တစ်ကြိမ် ခံစားနေရပြန်ချေပြီ။လုံချန်က ပါးတစ်ချက်ဖြောင်းကနဲ ထပ်ချလိုက်ပြန်ကာ..

"မင်းမှာ အခွင့်အရေးတစ်ကြိမ်ပဲ ရှိတယ် အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ ငါ မကြား ချင်ဘူး"

ထိုသူသည် ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်သွား၏။သူ၏ ဘေးရှိ ခန္ဓာကိုယ်များ အဆက်မပြတ် တွန့်လိမ်လျှက်ရှိသောအပေါင်းအဖော်နှစ်ဦးကို ကြည့်ကာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်များကို အသေးစိတ်ပြောပြတော့သည်။

ထိုသုံးယောက်ကား နံပါတ်တစ်ကျောင်းတော်မှ လက်ထောက်များဖြစ် ကြ၏။နံပါတ်တစ်ကျောင်းတော်မှာ အဓိပတိကျောင်းတော်ကြီးအတွင်း အာဏာအရှိဆုံး ကျောင်းတော်တစ်ခုဖြစ်ပြီး ဒါဇင်နှင့်ချီသော နောက်လိုက် ကျောင်းတော်များရှိသည်။ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရလျှင် အဆင့် ငါးဆယ် နှင့် အထက် ကျောင်းတော်မှန်သမျှကား နံပါတ်တစ်ကျောင်းတော်၏ နောက်လိုက်များသာ ဖြစ်ကြသည်။

အဆင့်ငါးဆယ်အောက်မှ ကျောင်းတော်များကား နံပါတ်တစ်ကျောင်း တော်၏ လျှစ်လျူရှုခြင်းကို ခံရပေသည်။သို့သော် ကပ်ဖားယပ်ဖား လုပ်ချင် သူများသည် ဤလောကတွင် ပေါများလှ၏။

ယခင်က လုံချန်သည် ဟန်ရှင်ဖုန်းကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သလို ယင်ဂူရှောင်၏ လက်မောင်းတစ်ဘက်ကိုလည်း ဒဏ်ရာရသွားစေသည်။ယင်းက ယင်ဂူ ရှောင်ကို အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားစေပြီး ဟန်ရှင်းယုကို သွားရှာခဲ့ သော်လည်းဟန်ရှင်းယုမှာ မည်သည့်နေရာတွင် ကျင့်စဉ် ဝင်နေမှန်း သူမ မ သိချေ။

လုံချန်၏ လက်မှ လွတ်မြောက်ပြီးနောက် ယင်ဂူရှောင်သည် စိတ်မသက် မသာဖြစ်နေခဲ့၏။ယခုအကြိမ်နှင့်ဆိုလျှင်လုံချန်နှင့်သူမ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်

တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီးချေပြီ။ပထမ အကြိမ်တွင် သူမသည် လုံချန်နှင့် ယှဉ်၍ တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သေး၏။သို့သော် ယခုအကြိမ်တွင်မူ သွဲ့ကျောင်းအဆင့်သို့ တက်ပြီးဖြစ်၍ ရှိသမျှ အစွမ်းအကုန် ထုတ် တိုက်ခိုက်သည့်တိုင်အောင် လုံချန်နှင့်သူမကြား ကွာဟချက်ကား သာ၍ ကြီးမားလာခဲ့ပေသည်။

ယခု မျက်စိမှိတ်လိုက်တိုင်း သူမ၏ အာရုံ၌ ရေခဲတမျှ အေးစက်လျှက်ရှိသော အကြင်နာကင်းမဲ့သည့်မျက်နှာ၊သွေးရောင်လွှမ်းလျက်ရှိသည့် ဆေဘာမားကြီးကို ကိုင်ဆွဲ၍ သူမအား ထိုးခုတ်နေသည့် လုံချန်၏ မျက်နှာကိုသာ မြင်မြင် နေရသည်။လုံချန် ထို့ထက် ပိုမို အစွမ်းထက်လာမည်ကို ယင်ဂူရှောင် ကြောက်လန့်နေခဲ့ရာ သူမက ဟန်ရှင်းယု နာမည်ကိုအသုံးချ၍ လူသူစုဆောင်းကာ လုံချန်ကို လျှို့ဝှက် လုပ်ကြံစေသည်။

သို့သော် သူမ၏ ကျောင်းတော်မှ လူများကား ငတုံးများမဟုတ်ကြချေ။ ဟန်ရှင်းဖုန်းကိုပင် သတ်ဖြတ်ခဲ့သော လုံချန်ကို ၎င်းတို့ မကိုင်တွယ်နိုင်မှန်း သိကြသည်။ထို့ကြောင့် ယင်ဂူရှောင်က အခြားရွှမ်ရှင်း ကျောင်းတော်များနှင့် အထက်လမ်းဂိုဏ်းငယ်လေးများမှ သိုင်းသမားများကို မက်လောက်အောင် ဆုများပေးကာ လုံချန်ကို နှောင့်ယှက်ရန် စေခိုင်းရတော့သည်။

သူမအနေနှင့် လုံချန်ကို သတ်ဖို့မလို။ဆက်တိုက် အနှောင့်အယှက်ပေးနေရန်သာလိုသည်။မှန်သည်။လုံချန်၏ လူများကိုသတ်နိုင်လျှင် သာ၍ ကောင်းလိမ့်မည်။သူမက ယင်းအတွက် မက်လောက်စရာ ဆုလာဘ်များပေးမည်ဟု သတင်းထုတ်ခဲ့၏။အမှန်တွင် အစွမ်းအစ ကောင်းစွာ ပြနိုင်သူများကို ယင်မိသားစုအတွင်းကိုပင် ခေါ်သွင်းမည်ဟု ယင်ဂူရှောင်က ကြေငြာခဲ့လေသည်။

သူမသည် ရှေးဟောင်း မျိုးဆက်သွေးကို ပိုင်ဆိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး နံပါတ်တစ် ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လာရခြင်း၏ တစ်ခုတည်းသော အကြောင်း

မှာ ဟန်ရှင်းယူကြောင့် သာ ဖြစ်သည်။ ယင်မိသားစု၏ နောက်ခံအင်အား ဖြင့်ဆိုလျှင် သူမသည် နံပါတ်တစ်ကျောင်းတော်ကဲ့သို့ သေးသေးမွှားမွှား နေရာတစ်ခုကို လာစရာပင် လိုမည် မဟုတ်ချေ။

လုံချန် ကွန်ပက်တောင်သို့ ရောက်ရှိကတည်းက သူတို့က ကွန်ပက် တောင်တွင် တိတ်တဆိတ်ရောက်ရှိနေနှင့်ကြပြီဖြစ်သည်။ ယင်ဂူရှောင်သည် လုံချန်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိကာ 108 ကျောင်းတော်၏ တပည့်များကို သတ်ဖြတ်ရန် သူမ၏ နောက်လိုက်များအား လျှို့ဝှက်စွာ တိုက်တွန်းခဲ့၏။

သူမ၏ ရည်ရွယ်ချက်က လုံချန်ကို ရူးသွပ်သွားစေရန်နှင့် လူသတ်သမား များကို ရှာဖွေရင်း အချိန်ကုန်နေစေရန်ဖြစ်သည်။ လုံချန်သည် ရူးသွပ်သွား ပြီး လူအများအပြားကို စတင်သတ်ဖြတ်သည်နှင့် လူတိုင်း၏ ဂရုစိုက်ခြင်း ကို ခံရလိမ့်မည်။ သူမအနေနှင့် မကြာမီ သို့မဟုတ် နောက်ပိုင်းတွင် လုံချန် ၏ သတ်ဖြတ်မှုကို မကျေမနပ်ဖြစ်လာမည့် သိုင်းထိပ်သီးများ ရှိလာ လိမ့်မည် ဟု ယုံသည်။ ထိုသိုင်းထိပ်သီးများ နှင့် လုံချန် ထိပ်တိုက်တွေ့လျှင် သူမ၏ ရည်မှန်းချက်အောင်မြင်ပြီဖြစ်သည်။

ကျီလွီ လျှို့ဝှက်နယ်မြေသည် ပြည်ထောင် 7 ခုတွင် ပွင့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရွှမ် ရှင်း အဓိပတိကျောင်းတော်တစ်ခုတည်းက ကျီလွီကို ပိုင်ဆိုင်ခြင်းမဟုတ်။ အခြားသော ပြည်ထောင်များမှ သိုင်းထိပ်သီးများလည်း ရောက်လာကြဦး မည်ဖြစ်သည်။ ထိုသူများ အမြင်တွင် လုံချန်သည် မျက်စိစပါးမွေးစူး စရာ ဖြစ်လာခဲ့သော် ၎င်းတို့ကြား ပဋိပက္ခ ဖြစ်ရန် အလွန်ကူသွားမည်ဖြစ်ပေ သည်။

"ယင်ဂူရှောင်ဘယ်မှာလည်း"

ရွေးချယ်ခံ၏ စကားအဆုံး၌ လုံချန်၏ လေသံက တင်းမာခက်ထန်လျက် ရှိသည်။ ဤမိန်းမကား ကောက်ကျစ်ယုတ်မာလွန်းလှ၏။ အရှင်ထားစရာ

အကြောင်းမရှိတော့ပေ။

"ကျုပ်.. ကျုပ်လည်းမသိဘူး..ကြေငြာချက်ထုတ်ပြီးတာနဲ့ ယင်ဂူရှောင်လည်းတစ်နေရာရာမှာပုန်းနေတယ်..."

ဒီကိစ္စအောင်မြင်တာနဲ့ လုံချန်ကို မတိုက်ခိုက်ပဲ ကျုပ်တို့က ပုန်းနေရမယ်လို့ ယင်ဂူရှောင်က မှာသွားတာပဲ။"

ရွေးချယ်ခံက အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြင့်ပြောသည်။

"ဒီယင်ဂူရှောင်က အင်မတန်ကောက်ကျစ်ပါလား" ချူယောင် ဒေါသထောင်းကနဲ ထွက်သွားသည်။

"ဒီမိန်းမကိုသတ်ပြီး ကျုပ်တို့ ညီအကိုတွေအတွက် ကျိန်းသေပေါက်ကလွဲစားချေမှဖြစ်မယ်"

ယွဲ့ဇူဖုန်းက အံ့ကိုတင်းကနဲ ကြိတ်လိုက်၏။

"ဘာ.. အခြားညီအကိုတွေ သေကြသေးတယ်ဟုတ်လား"

လုံချန်က မေးသည်။

ဆောင်မင်းယွမ်၊လျှိုချိုင်း နှင့် ယွဲ့ဇူဖုန်းတို့အားလုံး စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်သွားကြ၏။ယွဲ့ထင်းချိုသည် မျက်ရည်လေးများ အဝိုင်းသားဖြစ်နေသည်။ဆောင်မင်းယွမ်ကား အံ့ကိုတင်းကနဲကြိတ်လိုက်ကာ..

"အကိုလုံရဲသတင်းကြားတော့ ကျုပ်တို့ တစ်နေရာတည်းမှာ စုစည်းလိုက်ကြတယ်..လမ်းမှာ ကျုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်လာသူတွေ ရှိခဲ့တယ်.. ဒီကောင်တွေကို ကျုပ်တို့ တိုက်ခိုက်ပြီးမေးတော့ ကျုပ်တို့ 108 ကျောင်းတော်က ညီအကိုတစ်ချို့ ဒီကောင်တွေလက်ချက်နဲ့ အသက်ဆုံးပါးခဲ့ရကြောင်းသိရတယ်.. သူတို့က ယင်ဂူရှောင်ကို သက်သေပြဖို့ခေါင်းတွေဖြတ်ယူလာကြတာကိုး"

"ဒီကိုလာတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက် လူအတော်များများကို သတ်ဖြတ်ခဲ့တော့ ဒီကောင်တွေရဲ့ သိုလှောင်လက်စွပ်ထဲမှာ ကျုပ်တို့ကျောင်းတော်က ညီအကို တွေရဲ့ ခေါင်းပြတ်တွေကို တွေ့ခဲ့ရတယ်"

လျှိုချိုင့်၏ အသံက ခံစားချက်ဖြင့် တိမ်ဝင်သွားသည်။

"ကျုပ်...ကျုပ်တို့ 108 ကျောင်းတော်ကလူတွေထဲမှာ အသက်ရှင်တာဆို လို့ ကျုပ်တို့ရယ် ထန်ဝမ်အာနဲ့ ကုယင်.. ကုယန် တို့လောက်ပဲကျန်တော့ မယ်.. ကျန်တဲ့သူတွေအားလုံး....."

လုံချန် ရင်ထဲ စူးအောင့်သွားသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ ဤကဲ့သို့ ကြားရမည် ကို သူက ကြိုတင်မျှော်မှန်းထားပြီးဖြစ်သော်လည်း တစ်ကယ်တမ်းတွင် လက်မခံနိုင်ဖြစ်နေသေးသည်။ ထိုလူတစ်ယောက်ချင်းစီ တိုင်းက သူ၏ ညီ အကိုများဖြစ်ကြသည်။ ဆောင်မင်းယွမ်၏ ပြောစကားများအရဆိုလျှင် 108 ကျောင်းတော်မှ လူအများအပြား အမှန်ပင် သေဆုံးသွားကြပြီဖြစ်သည်။

အသေးစိတ်အချက်အလက်များကိုမူ လုံချန် မမေးမြန်းတော့ပေ။ ထို သူများတစ်ယောက်ခြင်း မည်သို့သေဆုံးသည်ကိုသူက မည်သည့်နှလုံးသား နှင့် မေးမြန်းရပါမည်နည်း။

"ဒီ သုံးယောက်ကို ကျုပ် မင်းတို့အတွက် ထားခဲ့လိုက်မယ် မင်းတို့ ကြိုက် တဲ့နည်းနဲ့ စီရင်လိုက်ကြ"

လုံချန်ကပြောသည်။

"ကောင်းလိုက်တာ"

ဆောင်မင်းယွမ်၊ လီချီ နှင့် ယွဲ့ဇူဖုန်းတို့ တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ထရပ်လိုက် ကြ၏။ ပြီးလျှင် ရွေးချယ်ခံသုံးယောက်ကိုသီးခြား ထောင့် တစ်ခုစီသို့ အသီးသီးခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။ နှစ်နာရီ ကြာပြီးနောက် သူတို့ ရပ်လိုက်ကြ

သည်။သူတို့၏မျက်နှာများ၌ မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်နေသော်လည်း ခပ်ယဲယဲ ပြုံးထားကြသည်။

သူတို့သုံးဦး ပြန်ရောက်လာကြပြီးနောက် ချူယောင်သည် သစ်သားဖြင့် ခေါင်းတစ်လုံးကို ပြုလုပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွမ်းဝေန်၏ ရုပ်အလောင်းကို ခေါင်းထဲသို့ ညင်သာစွာ ထည့်သွင်းလိုက်ကြ၏။ခေါင်းကို ကောင်းစွာပိတ်လိုက်ကြပြီးနောက် ယူကြိုးမရဟန်ဖြင့် သူတို့၏ မျက်နှာများက မှန်မှိုင်းလျက်ရှိကြသည်။

"သွားစို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ နောက် ရည်မှန်းချက်က ကလဲစားချေဖို့ပဲ"

စစ်မြေပြင်ကို ရှင်းလင်းပြီးနောက် လုံချန်သည် အဝေးတစ်နေရာရှိ မိုးကောင်းကင်ကို စိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည်။လုံချန်၏ မျက်လုံးများသည် အေးစက်လျက်ကာ သူသည် အထူးသဖြင့် တည်ငြိမ်လွန်းနေလေ၏။
